ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

KASIM-1967-YIL-6 SAYI-69 100 Krş.

ÇOCUK YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Kapak Resmi:
İlknur Öncü
Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

10 Kasım'da

O'nu Anıyoruz

Bumin Hakan

Bir zamanlar Altaylar'da -yani Altın dağlarında- bulunan Türkler, Cücenlerin buyrukları altında, onların demir ocaklarında işleyerek yaşıyorlardı.

Başlarında Bumin adlı, yılmaz, merd, zorlu bir başkan vardı. Önce ufaktefek savaşlar, vuruşmalar yaparak yakınlarındaki bazı küçük aşiretleri kendi buyruğu altına aldı. Tatar ülkesinde öyle başarılar kazandı ki, başka uluslar kendisinden korkmağa başladılar. Önüne geçilmez bir sel halinde akın yapıyorlar, savaşmaktan sonsuz bir zevk duyuyorlardı.

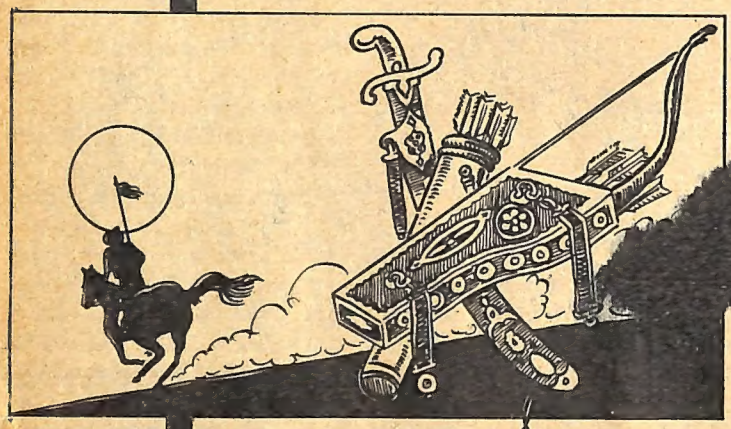

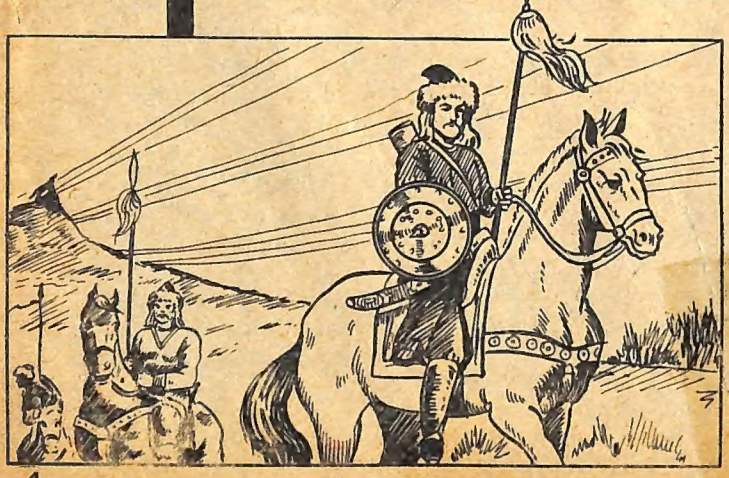

Çin imparatoru, önüne geleni sürüp götüren bu akını önlemek için, elçiler göndererek Bumin'le uzlaşmağa muvaffak oldu. Bu anlaşma Çinde barışı sağladıysa da, Tatarlılarda büyük ziyanlara sebep oldu.

Türklerin başkanı kendisini dünyanın en güçlü, en ateşli bir hükümdarı sanıyordu. Yılmazlığı o derece ileri vardı ki, çok geçmeden dünyaca ünlü bir kahraman oldu. Hele Çin imparatorunun gönderdiği armağanlar.. İpek elbiseleri üzerine sırmalarla işlenmiş çiçekler, önünde yerlere kadar eğilerek imparatorlarının erişilmez sevgi, saygı ve bağlılığını sununca, Bumin'in gururu büsbütün şahlandı. Kara gözlerinin sert bakışları şimşekler gibi çakıyor, sesi, koca bir orduya bir gürleyişte yerlere serecek gibi gür çıkıyordu.

Kınında bir dakika bile dinlenmesini istemediği kılıcı, gün ışıkları altında elmas gibi parlıyor, yüzlerce metreden attığı ok bir defa bile amacını şaşırmıyordu. Geniş omuzları üstünde yükselen başı, bir masal kahramanı gibi gözlerde ve gönüllerde yanıyor.. Onun yanında savaşmak yüreklerde mutluluk ve erdemin eşsiz değerini veriyor.

Birgün İrtiş nehri kıyılarına yayılmış olan Tatarlar, Cücenler hanına karşı silâha sarıldılar. Yiğit Bumin de hemen Türklerin başına geçerek düşmana karşı yürüdü. Öyle bir saldırışla ilerlemişti ki, al atı üstünde düşman erlerinin ortasına kadar sokulmuş; rüzgâr gibi uçarak, alev gibi tutuşarak Tatarlardan elli bin aileyi tut-

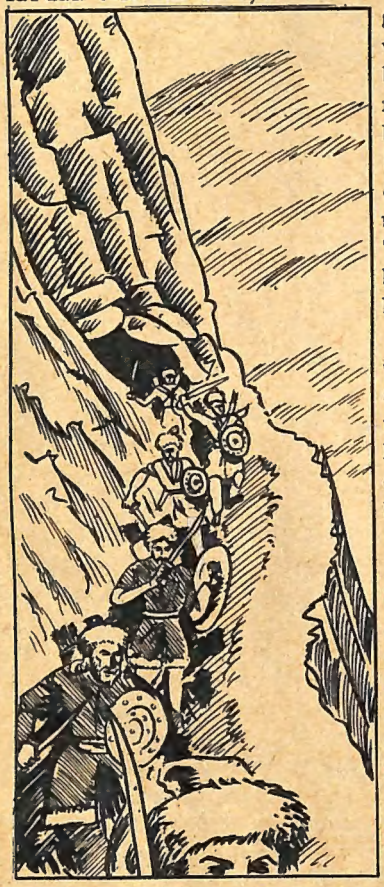

sak etmişti. Bu kazançtan aldığı kuvvetle Cücen hanının kızını kendisine eş istedi.

Han, atlas çadırında, altından, zümrütten, yakuttan en seçkin taşlardan yapılmış geniş tahtı üstünde hiddetten köpürmüştü. Buminin elçisine bar bar bağırıyor:

-Ne dedin, ne dedin?... Demir ocaklarımda çalışan tutsaklarımdan biri kızımı istemek küstahlığında bulunuyor ha?!..

Diye tepiniyordu.

Yaptığı bütün savaşlarda kendisine yardım eden, kahramanlığı dillere destan olan Bumin'i halâ bir tutsak yerinde sayarak onu küçük görüyordu.

Han bu istekten ne kadar kızmışsa, Bumin de, bu kötü karşılamıştan o derecede gücenerek, savaşa karar verdi. Zaten Cücen'lerin buyruğu altında yaşamak onun kaldıramıyacağı büyük bir yüktü. O, Türk adını taşıyan bir kimsenin tutsak olamıyacağına, Türk yılmazlığının, Türk gücünün, Türk bileğinin karşısında herşeyin eriyip yok olacağı kanısındaydı.

Bu savaşı öyle bir şiddetle yapacaktı ki, karşısında birtek Cücen diri kalmıyacaktı. Kafasında hazırladığı plânın hiç bir noktada aksamaması için, Çin hükümdarına baş vurarak, Cang-Lo adli kızını istedi.

İmparator bu istediğini, büyük bir sevinçle karşıladı. Çünkü Bumin dünyanın en zorlu bir eri, geri çevrilmez, durdurulmaz akınları ile ortalığı kasıp kavuran Türklerin mert başkanıydı.

Kırk gün kırk gece düğün yapıldı.

Çekik kara gözle, esmer güzeli Çin prensesi, törenler içinde Türk başkanının eşi oldu. Şölenlerin parlaklığı halâ konuşulduğu günlerde, artık onur yarasının öcünü almak zamanının geldiğini hisseden Bumin iş başına geçti.

Biribirinden güzel atlar üstünde geniş göğüsleri, dik başları ve ateşli bakışları ile başkanlarının buyruğunu bekleyen erlere haykırdı:

-Silâh arkadaşlarım! Cücenlerden öcümüzü almağa gidiyoruz. Türkün esir olmıyacağını, Türk adının, dillere destan bir güç olduğunu öğretmek zamanı geldi. İleri atılıyorum. Kızıl atımın kızıl yelelerini gözden kaçırmayınız. O, sizi, şereften şerefe götürecektir.

Hep birden en gür sesleri ile:

-Daima senihle beraberiz!..

Diye haykıran, bir kurşun gibi ileri atılan komutanlarının ardından koşmağa başladılar.

At nallarından ateşler çıkıyor, ufka yaklaşan ordu ardında göklere yükselen bir toz dalgası bırakıyordu.

Bu saldırış öyle zorlu oldu ki, kazandıkları yenilgeye dayanamıyan Cücen imparatoru acısından ve utancından canına kıydı. Bunun üzerine Bumin, han oldu.. Kendisine İlhan, eşine de Hatun denildi.

İlhan, İrtiş nehrinin çıktığı yere doğru bir dağ üstünde kocaman bir saray yaptırdı. Güzel Çin prensesini, yanındaki kırk güzel kızla beraber bu saraya getirdi. Büyük hâkan çadırı da kurulmuştu. Bu kızıl atlas kurağın içinde yüzü doğuya çevrilmiş olarak kurulan taht, elmastan, yakuttan, zümrütten, inciden işlenmiş bir köşeydi.

Uzaktan bakıldığı zaman bile göz kamaştıran atlas hâkan çadırının önünde sırma saçaklı, büyük bir bayrak vardı. Bayrağın ucundaki altından yapılmış olan kurt kafası, Türkün yenilmez gücünü en kısa bir sözle ne güzel anlatıyordu

****

Bonzuk ile Çomar

ŞİMDİ CADDENİN YUKARISINDAKİ BÜYÜK EVDE BULUNAN BONCUK KEDİYE BİR ZİYARET YAPALIM. VE BU BOŞ KUTULARI ONA KOKLATALIM!
OYUNU YÜRÜTECEĞİMİ SANIRIM. MİDEMİN KAZINMASI KESİLMİYECEK.

BURDA.. ŞİMPİ KAĞIDI AÇ VE AĞZINI İÇERİ DOĞRU TUT!
ONCUK

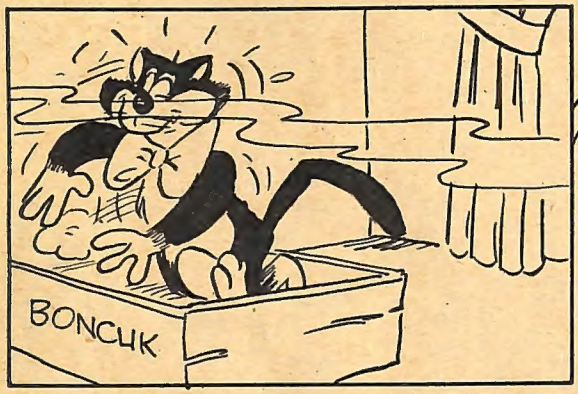
BONCUK

HEY!. KENDİMİZE ZİYAFET ÇEKMEK İÇİN ALDIĞIMIZ SARDALYA LARA GÖZ DİKME!
PAT!..

HIH!. EVET EFENDİM, HI.. HAYIR EFENDİM! ÜZGÜNÜM EFENDİM! RÜYA GÖRMÜŞ OLMALIYIM.
BU HOŞ BİR HİKÂYE...

MUHAKKAK EFENDİM. BU KAĞITTAN ÇIKAN KOKUNUN EŞİ YOK! İÇİNDE NE VAR?
BİZİM BÜYÜK ZİYAFETİMİZ İÇİN SARDALYALAR!

BANA BİR TANE VERMEKTEN KAÇINMAZSINIZ SANIRIM.
VERMEK İSTERDİM KARDEŞ.... FAKAT...
RİM

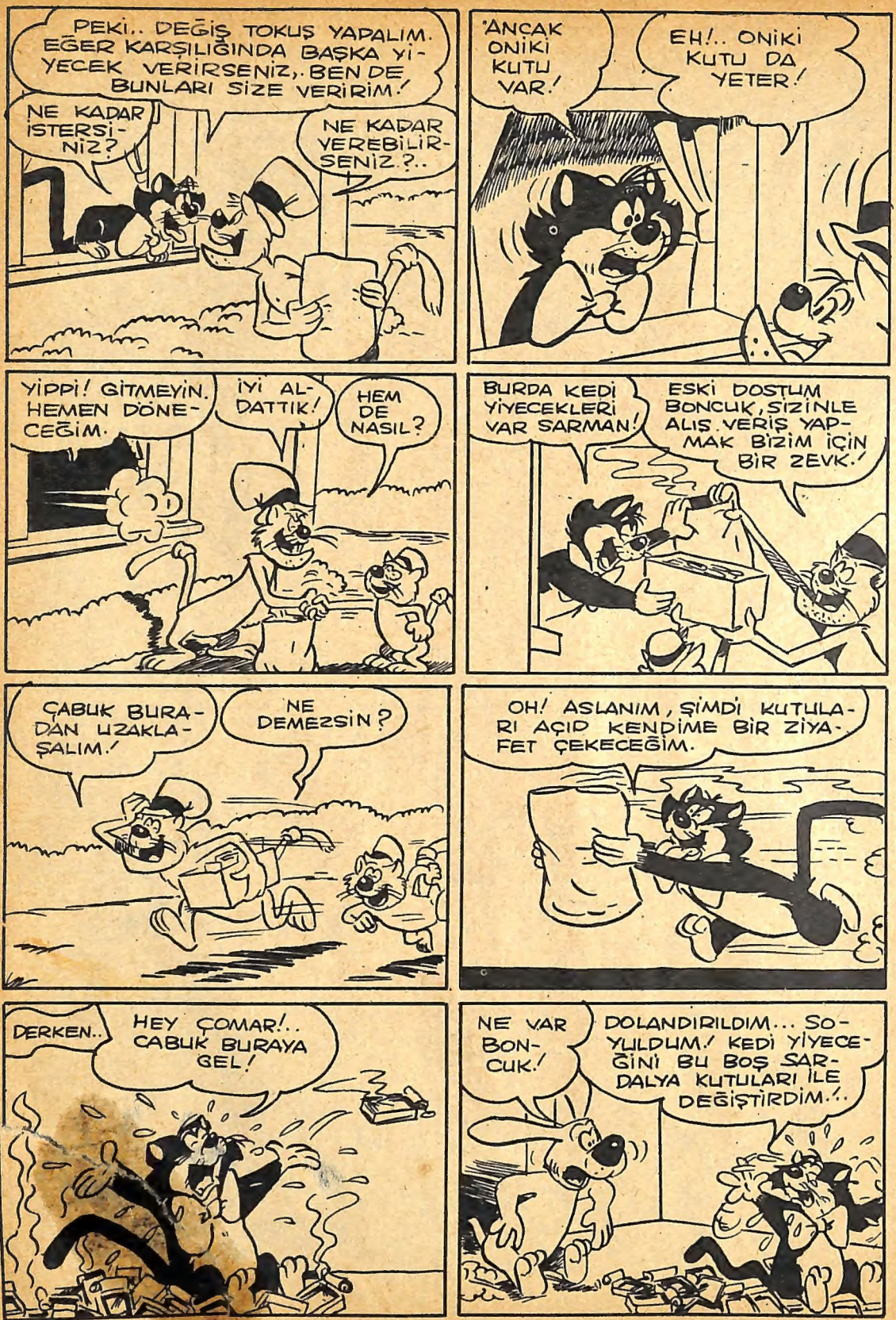
PEKİ.. DEĞİŞ TOKUŞ YAPALIM. EĞER KARŞILIĞINDA BAŞKA YİYECEK VERİRSENİZ,. BEN DE BUNLARI SİZE VERİRİM!
NE KADAR İSTERSİNİZ?
NE KADAR VEREBİLİRSENİZ?..
ANCAK ONİKİ KUTU VAR!
EH!.. ONİKİ KUTU DA YETER!
YİPPİ! GİTMEYİN. HEMEN DÖNECEĞİM.
İYİ ALDATTIK!
HEM DE NASIL?
BURDA KEDİ YİYECEKLERİ VAR SARMAN!
ESKİ DOSTUM BONCUK, SİZİNLE ALIŞ VERİŞ YAPMAK BİZİM İÇİN BİR ZEVK!
ÇABUK BURADAN UZAKLAŞALIM!
NE DEMEZSİN?
OH! ASLANIM, ŞİMDİ KUTULARI AÇIP KENDİME BİR ZİYAFET ÇEKECEĞİM.
DERKEN..
HEY ÇOMAR!.. ÇABUK BURAYA GEL!
NE VAR BONCUK!
DOLANDIRILDIM... SOYULDUM! KEDİ YİYECEĞİNİ BU BOŞ SARDALYA KUTULARI İLE DEĞİŞTİRDİM!..

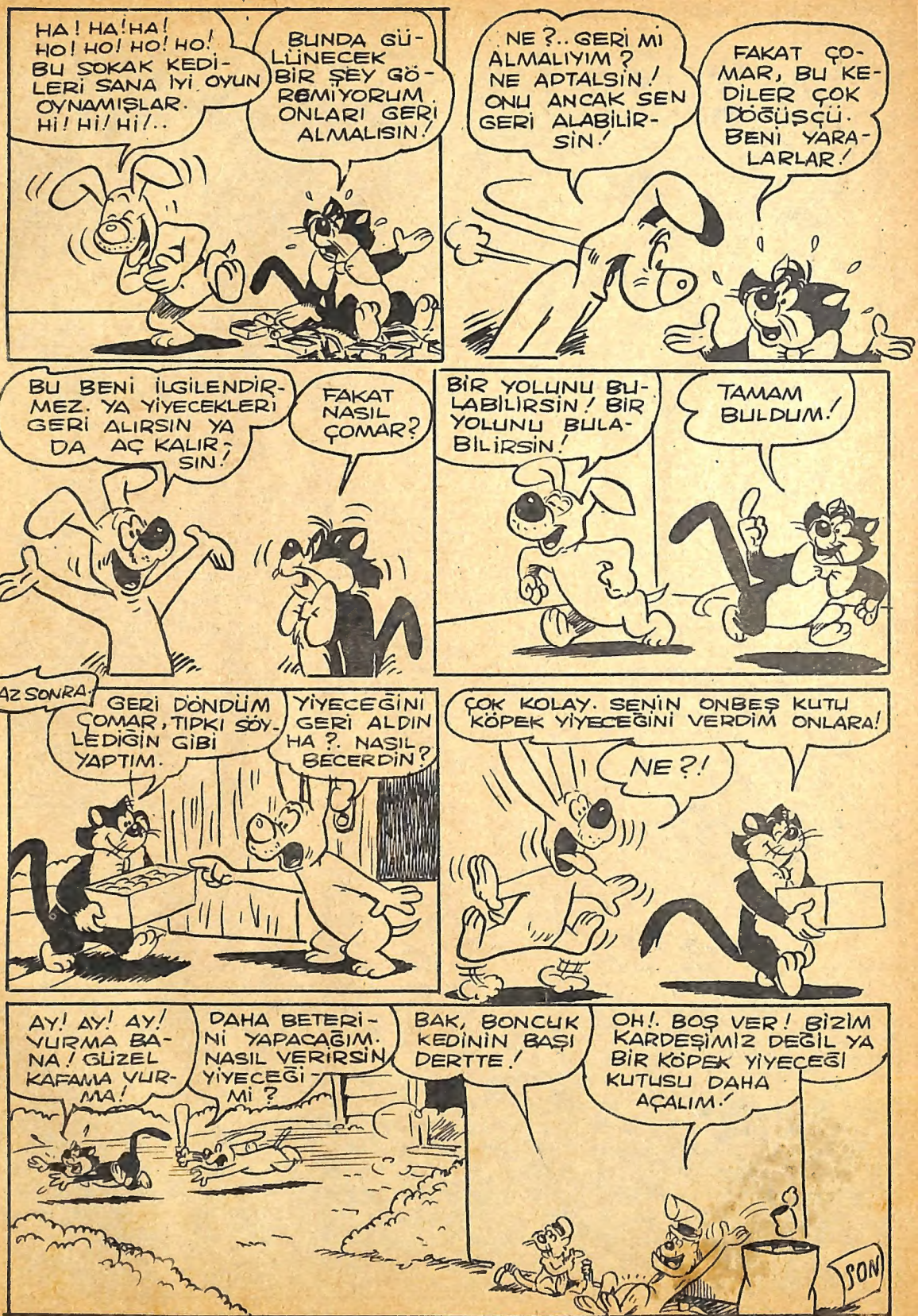
HA! HA! HA! HO! HO! HO! HO! BU SOKAK KEDİLERİ SANA İYİ OYUN OYNAMIŞLAR. Hİ! Hİ! Hİ!..
BUNDA GÜLÜNECEK BİR ŞEY GÖREMİYORUM. ONLARI GERİ ALMALISIN!
NE?.. GERİ Mİ ALMALIYIM? NE APTALSIN! ONU ANCAK SEN GERİ ALABİLİRSİN!
FAKAT ÇOMAR, BU KEDİLER ÇOK DÖĞÜŞÇÜ. BENİ YARALARLAR!
BU BENİ İLGİLENDİRMEZ. YA YİYECEKLERİ GERİ ALIRSIN YA DA AÇ KALIRSIN!
FAKAT NASIL ÇOMAR?
BİR YOLUNU BULABİLİRSİN! BİR YOLUNU BULABİLİRSİN!
TAMAM BULDUM!
AZ SONRA
GERİ DÖNDÜM ÇOMAR, TIPKI SÖYLEDİĞİN GİBİ YAPTIM.
YİYECEĞİNİ GERİ ALDIN HA?. NASIL BECERDİN?
ÇOK KOLAY. SENİN ONBEŞ KUTU KÖPEK YİYECEĞİNİ VERDİM ONLARA!
NE?!
AY! AY! AY! VURMA BANA! GÜZEL KAFAMA VURMA!
DAHA BETERİNİ YAPACAĞIM. NASIL VERİRSİN YİYECEĞİMİ?
BAK, BONCUK KEDİNİN BAŞI DERTTE!
OH!. BOŞ VER! BİZİM KARDEŞİMİZ DEĞİL YA BİR KÖPEK YİYECEĞİ KUTUSU DAHA AÇALIM.
SON

Tüysüz Tavşan ile 81 Prens

Memleketlerden birinde. Vaktile 81 prens varmış. Bunlar biribirleri ile kardeşmişler. Fakat herbiri babalarının yerine Kayzer olmak isterlermiş. Bunun için biribirlerile geçinemezler, kavga edip dururlarmış. Bu prenslerin en küçüğü öbürlerine benzemezmiş. Daima güler yüzlü ve iyi kalpliymiş.

O zamanlarda İnaba şehrinde çok güzel bir prenses bulunuyormuş. Bu kız henüz evlenmemişmiş. Fakat güzelliği her tarafta işitilmiş. Herkes onunla evlenmek istiyormuş. Bizim, 81 prens de bu kızın güzelliğini duymuşlar ve onu almağı akıllarına koymuşlar. Çünkü bu kız aynı zamanda hem çok zengin, hem de çok hatırlıymış. Fakat bu 81 prensden ancak bir tanesi onu alabileceği için, hep birlikte İnaba şehrine gitmeğe ve kızın, içlerinden birini seçmesini beklemeğe karar vermişler. En küçük prens de bunlarla birlikte gitmek için kardeşlerinden izin almış ama, bütün eşyayı taşimak şartiyle...

Her ne kadar bu prensler kendi aralarında anlaşamıyorlarsa da, bu küçük kardeşlerine düşmanlıkta hepsi birleşirlermiş. Çünkü, küçüğün kendilerinden daha iyi kalpli olduğunu sezmişlermiş. Yola çıkarken, ona:

-Boşuna, prensesi alırım, diye düşünme sakın, demişler. Eğer içimizden biri bu kızı ele geçiremezsek, senin de alamaman için elimizden geleni yapacağız.

Prens mahzun olmuş ve arkalarından yürümeğe başlamış. Taşıdığı yük ağır olduğu için yavaş yavaş gidiyormuş.

Bir aralık Keta burnundan geçerlerken karşılarına, ağlamakta olan bir tavşan çıkmış. Hayvancağızın bütün tüyleri dökülmüştü.. Prensler bu zavallı hayvanın haline gülüşmüşler ve:

-Hey ahbap, bizim sözümüzü dinlersen hemen denize atla ve yıkan. Sonra da rüzgârın esdiği tarafa doğru bir yamaca yaslanıp yat. Bak göreceksin, tüyler yeniden çıkacak, demişler.

Tavşan onların bu sözlerine inanmiş; göle atlamış ve sonra güçlükle dağa tırmanmış. Çok geçmeden esen yel hayvanın sırtındaki suları kurutmuş. Su kuruyunca kalan tuzlar zavallının derisini parça parça etmişler. Tavşancağızın canı çok yanmış ve öncekinden daha kuvvetle bağırıp çağırmağa başlamış.

Aradan kısa bir zaman, geçtikten sonra en küçük, prens sırtındaki yükle birlikte tavşanın bulunduğu yere gelmiş.

-Ne ağlıyorsun, tavşan kardeş? diye sormuş.

Tavşan:

-Ah! sevgili dostum, demiş, biraz bekle. Başımdan geçenlerin hepsini sana bir bir anlatacağım. Ben Oki adasında yaşıyordum.. Günün birinde buraya gelmek istedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nihayet aklıma birşey geldi. Timsahları çağırdım ve onlara dedim ki: "Suda kaç timsah olduğunu saymak istiyorum. Bu adadan şu karşıki burna kadar bir sıraya dizilin bakayım. Önce ben üzerlerinizden saya saya geçeceğim; sonra tavşanları sayarız. Böylelikle timsahlar mı fazla, yoksa tavşanlar

mı, anlarız."
Timsahların bu işe akılları yatmıştı. Bir saraya dizildiler ve ben üzerlerinden atlaya atlaya karşıya geçtim. Fakat buraya gelince şöyle demesen olacaktı ama, yapamadım: "Aptallar, diye bağırdım, karşıya geçmeme yardım ettiniz.. Emeklerinize teşekkür ederim! "Bu benim felâketime sebeb oldu. Son timsah dişlerile beni yakaladı ve dedimi yüzdü.

Küçük prens:

-Oh olsun, bu cezayı hak etmişsin! demiş.

Tavşan karşılık vermiş:

-Dur, daha bitmedi. Burada yatıp bağırırken 80 prens geçiyorlardı. Eğer, tuzlu suda banyo edip te yatıp, rüzgârda kurunursam, tüylerimin yeniden çıkacağını söylediler. Sözlerini tuttum; fakat şimdi daha beter oldum. Artık ölüp gideceğim.

Prens:

-Çabuk dereye koş, iyice yıkan. Sonra çiçek tozları topla, bunları toprağa serp ve üzerinde yuvarlan, o zaman tüylerin yeniden çıkar! demiş.

Tavşan küçük prensin dediklerini de yapmış. Çok geçmeden derisi yerine gelmiş ve tüyleri eskisinden daha sık olarak çıkmış.

Tavşan çok sevinerek prense teşekkür etmiş:

-Sana bu kıvancımı ne ile ödeyeyim? diye sormuş. Küçük prens ona çektiklerini anlatmış:

-Ben İnaba prensesini seviyorum, demiş, fakat ağabeylerim de onunla evlenmek istiyorlar.

Tavşan:

-Madem ki sen bana iyilik ettin; ben de sana yardım edeceğim, demiş ve beraberce İnabaya doğru yola çıkmışlar. Şehre varınca tavşan doğru saraya, fakat prens de ağabeylerinin yanına gitmiş.

Prenses bir paravana arkasında otururmuş. Paravanada bir delik varmış... Prenses bu delikten elini sokarak gösterir ve kendisini istemeğe gelen delikanlılara sorarmış:

-Ben ne biçim bir kızım? Bilin bakayım! Beni seven bunu bilir; dermiş.

Tavşan, prensesin yanına oturmuş ve prensin kendisini nasıl kurtardığını kıza anlatmış. Bunları dinlerken prenses o kadar dalmış ki, elini delikten çıkarmayı unutmuş. Bunu sezen tavşan, onun yerine elini deliğe sokarak uzatmış.

80 Prens Tavşan pençesini görünce:

-Prenses bir tavşana benziyor demişler.

Prensesin babası olan Kral, bu sözleri duyunca çok kızmış ve 80 prensi de astırmış.

Fakat 81 inci prensin paravanaya yaklaştığı sırada tavşanın anlattığı öykü bitmiş. O zaman prenses sormuş:

-Bu prensin sevdiği bir kız var mı?

Tavşan karşılık vermiş:

-Evet!..

Bunu duyan prenses:

-AH!. çok yazık, demiş. Bari söyle bakayım onun sevdiği kız kim?

Tavşan:

-Sensin! demiş ve paravanayı devirmiş.

Prenses, prensi karşısında görünce sevincinden bayılıp yere düşmüş.

Bunun üzerine kral, prensesle küçük prensi biribirlerne vermiş. Çok parlak, ve eşi görülmemiş bir düğün yapmış. Tavşan da kocaman bir kâse sarı içmiş. Prensesle prens ömürleri sonuna kadar dirlik, düzenlir içinde yaşamışlar.

ÇOCUK YUVASI ANSİKLOPEDİSİ

eskiler dişlerini nasıl parlatırdı!

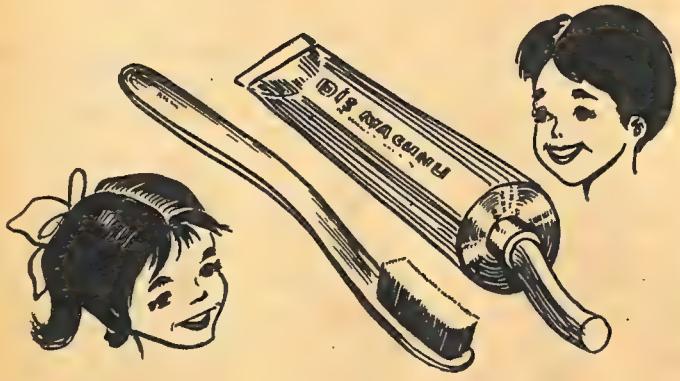

Bugünüdiş fırçası kullanmak, muhakkak ki her medeni insan için en tabii ihtiyaçlarındandır. Bununla beraber oldukça yakın zamanlara gelinceye kadar, Batı dünyası diş fırçası nedir, bilmezdi. Çoğunlukla sanılmaktadır ki, diş fırçası 18 inci yüzyılın ortalarında icat edilmiştir. Bulanın kim olduğu bilinmiyor. Avrupalılardan bir kaç yüz yıl önce, Milâdi 1500 yılı civarında, Çinliler bugün kullandığımıza çok benziyen bir çeşit diş fırçasını kullanıyorlardı.

Bununla beraber dişleri temizleme işinin geçmişi oldukça eskidir. Tarihçiler den öğreniyoruz ki, Milâttan önce 384-322 yılları arasında yaşamış olan ünlü filozof "Aristo" talebesi olan Büyük İskendere şu öğütte bulunuyordu: " Sabah yataktan kalkınca ellerini, ağzını, burnunu ve göz kapaklarını yıkamalısın. Bundan sonra dişlerini biraz sert dokunmuş bir keten havlu ile oğmalısın. "

Aristo'dan çok daha önceleri, İsa'nın doğumundan 700 sene önce, Asurilerden yüksek tabakaya mensup kimseler dişlerini parlatmak üzere parmakları ile oğarlardı.

Eski Roma'da dişler çoğunlukla yumuşak bir kumaş parçası ile oğalanırdı. Şair Ovid bunun genel yerlerde yapılmasını çirkin bulduğunu yazıyordu. Fakat bugün kadınların genel yerlerde boyanmasına itiraz edenlere aldırış eden olmadığı gibi, o zamanda böyle aşırı estetik düşüncelerle yapılan itirazlara kimse kulak asmıyordu.

Hintlilerin sıhhate ve güzelliğe ait kuralları kapsıyan "Kama Sutra" adlı bir kitapları vardı.

İsa'dan önce birinci yüz yılda yazılmış olan bu kitap karı ve koca arasındaki ilişkilerin daha iyi olabilmesi için her, ikisinin de parlak ve temiz dişlere sahip olmaları gerektiğini yazıyor, bunu temin etmek için de orada yetişen bir

çeşit ağacın tahtasını çiğnemeyi öğütlüyordu. Ağıza tatlı kokular vermek için de kokulu ağaç yaprakları çiğnemek gerekiyordu. Budizm'in kurallarına göre, dişleri temizlemek için kullanılacak araç şöyle tarif ediliyordu: Taze, budaksız ve kurt yememiş bir ağaç dalından on iki parmak uzunluğunda ve bir parmak kalınlığında bir kısım kesilecek ve dişler bununla temizlenecekti.

Müslümanlar da dini inanışlarına uyarak, diş temizlemek üzere "misvâk" denilen âleti kullanırlardı. Dr. C. Proskauer misvâkı şöyle tarif ediyor: İçinde budak bulunmıyan ince bir ağaç dalının uç kısmının kabuğu soyulur. Ağaç parçası 24 saat süreyle su içerisinde bırakıldıktan sonra soyulan kısım taş ile dögülür, bu suretle dal parçası sanki bir resim fırçasına benzemiş olur. Dögülmemiş kısım sap gibi tutularak, dövülmüş elyaflı kısımla dişler temizlenir.. İslâm dininde misvâkın kullanılış türü hakkında açık emirler vardır. Buna göre önce ön dişler, sonra yan dişler oğulmalıdır. Muhammet demiştir ki, ağızı temizlemek, Allaha dua etmenin yollarından biridir.. Bugün Türkler içinde dahi ağzını temizlemek üzere ceviz ağacı çiğneyenler bulunmaktadır.

Orta zamanlarda Avrupa'da ağız, bez parçaları ile temizlenirdi. 1466-1536 seneleri arasında yaşamış olan Roterdamlı düşünür Erasmus gerek çocuklara, gerek yetişkin kimselere dişlere itina etmekle beraber, herkesin içinde ağıza havlu sokulup diş temizlenmesini doğru bulmu-

yordu. Ona göre ağızı temiz bulundurmak için en iyi yöntem, sabahleyin erkenden temiz su ile çalkalamaktı. Bu devirlerde zenginler evinde, ağzı temizlemek için yemeklerin sonunda sofraya şarap getirirlerdi. Hiç de fena fikir değil!..

Diş temizliği için yüzyıllar boyunca kullanılmış bir bitki de ada çayı (Salvia Officinalis) dir. 17 inci yüzyılda yazılmış ünlü bir Alman romanı olan (Simplicius Simplicissimus) da yazar kahramanının bu bitki ile ağzını nasıl temizlediğini uzun uzadıya anlatır. Bugün halk arasında ada çayı bitkisi, ağız temizliğinde ve de boğazda ve diş etlerindeki iltihapları tedavide hâlâ kullanılmaktadır

1719 da Leipzig'de basılmış olan bir sözlük de ilk kez olarak diş fırçası sözcüğüne ve onun açıklanmasına rastlıyoruz. Sözlüğe göre diş fırçası: uzun fakat ince bir sapı olan, fırça şeklinde küçük ve nazik bir araçtır. Dişler ve diş etleri arasında bulunan pis maddeleri çıkarmağa yarar. Kılları çok sert olmayıp yumuşak olmalı, aynı zamanda bitişik ve sık olmalıdır ki etleri tahriş etmesin... Fakat öğreniyoruz ki, bu zamanlarda dahi, dişleri mendil ile veya parmakla temizlemek oldukça yayılmış bir alışkanlık halinde idi.

1785 de görgülü bir İngiliz centilmeni için diş fırçası oldukça önemli bir ihtiyaçtı. Bu zamanlardan itibaren, kibar çevrelerde, moda olan diş fırçası orta tabakalara da yayılmağa ve kullanılmağa başladı. 1800 senelerinde İngiltere' den başka ülkelerde de gönderilmeğe başlandı. O zamandan beri, diş fırçası bütün uygar ülkelerde kullanılmaktadır.

★★★

SİZİN KÖŞENİZ

Ağaca çıkan ayı

Evvel zaman içinde iki ayı varmış.. Bu ayılardan birisi çok uslu, öteki de çok yaramazmış... Uslu ayı hergün yuvasının önünde güneşe yatar, rahat rahat uyumak istermiş... Fakat yaramaz ayı durur mu?.. Her vakit boynunu, kulağını ısırır, onu bağırtırmış... Gel zaman, git zaman bu iki ayı da biraz büyümüşler. Sıra ormanda ava çıkmaya gelmiş.. Ayılar ormanda bal, yaban meyvaları ararlar ve bunlara bayılırlar.

Bizim yaramaz küçük ayı da ormanda oraya buraya dolaşmış, nihayet kocaman bir ahlat ağacına rastgelmiş.

Üzerinde güzel, şişkin, yeşilimsi, sarımsı armutlar sallanıp duruyor.

Bizim, küçük ayı hemen ağaca sarılmış. Hop, hop... Haydi, ağacın ince dallarına kadar çıkmış...

Armutları yemeye başlamış. O kadar çok armut yemiş ki, arasına girdiği dallardan bir türlü dışarı çıkamamış.

Derken bir de yağmur başlamasın mı?

Küçük ayı yağmuru hiç sevmez. Yağan yağmur tüyleri arasına girdikçe girmiş... sular ayrıca ayıyı ağırlaştırmış. Karnı bir taraftan, postu bir taraftan, kendi bir taraftan, ayı bu kadar ağırlaşınca şöyle bir de kımıldanayım rahat nefes alayım demiş.

Vay sen misin kımıldayan.

Çatır... çatır...

Dal kırılmış.. Ayı da kendini yerde bulmuş. Kafası, yarılmış, kolu incinmiş... O vakitten beri ayı ağaçlara çıkmaya tövbe etmiş.

Kirpi ile tavşanlar.

Kirpiyi tanırsınız. Üstü dikenli, boz renkli minimini, çok akıllı bir hayvandır. İstenirse kedi, köpek gibi insana alıştırılabilir. Bazı ülkelerde, insana çok faydalı olan bu hayvancığı, evlerde bile beslerler.

İşte evvel zamanda böyle bir kirpi dağlarda dolaşırken, yavaş yavaş havalar ısınmağa başlamış. Bizim kirpi kardeş sıcaktan fena halde bunalmış, komşusu tavşan kardeşe gitmiş:

-Tavşan kardeş, tavşan kardeş. Bu sıcaktan sen postun ile ne yapıyorsun?

Tavşan gülmüş:

-A.. demiş, yaz gelince biz tüylerimizi dökeriz, sırtımızda gayet ince bir kürk kalır. Yavrularken de karnımızdaki tüyleri yolar, yuvamızı döşeriz. Onun için sıcağı hiç duymayız.

Kirpi düşündü, taşındı:

"Mademki tavşan yumuşacık tüylerini böyle yolup atıyor. Ben de dikenlerimi yolayım" dedi.

Bir kenara çekildi. O canım dikenleri bir bir yolup attı.

Oh, artık ferahlamıştı. Hemen, yeni halini göstermek için komşusu tavşana koştu. Tavşan komşunun evinde o gün ziyafet vardı. Marullar, yeşil otlar, güzel kökler ortaya konmuş, neşe içinde yeniyordu.

Kirpi koşarak bunların, arasına girdi. Daha ağzını açıp:

-Nasılım?

Demesine vakit kalmadan bir alaydır koptu. Alay fena şeydir ama, böyle hak edenlere karşı da yapmamak tavşanın elinden gelmedi.

Kirpi çok utandı. Böyle düşünmeden, yaptığı kötü taklitçiliğin cezasını çekmişti. Başını önüne eğdi. Evine dönecekti.

Yolda bir tilkiye rastladı. Hemen büzüldü. Fakat eski dikenleri olmadığı için tilki de onu bir güzel yedi.

Bu hal bütün kirpilere ders oldu. O vakittenberi de her hayvan yazın tüylerini döktüğü halde, kirpilerin dikenleri sertleşir.

TAHTA PABUÇLU ADAM

Günün birinde adamın biri, yolda giderken bir tahta pabuç bulmuş. Yoluna devam ederek bir köye varmış ve bir hana inmiş. Han sahibine sormuş:

-Bu tahta pabucu gece vakti nereye koyayım?

Hancı demiş ki:

-Onları sobanın altına, tavukların yanına koy!

-Amma, tavukların pabuçlarımı yerlerse ne yaparız?

Bunun üzerine hancının çoluk çocuğu hep birden:

-Birşey yapmazlar, merak etme! Ferah tut içini!.. demişler.

Geceyarısı yolcu, tahta pabuçları almış ve ertesi sabah kalktığı zaman hancıya:

-Tahta pabuçları getir!.. diye seslenmiş.

Pabuçları aramışlar, fakat bulamamışlar. Bunun üzerine yolcu:

-Pabucumun karşılığı olarak iyi bir tavuk isterim! diye tutturmuş. İster istemez tavuğu vermişler.

Biraz sonra adam çıkıp gitmiş ve ikinci bir köye vararak geceyi orada geçirmeğe karar vermiş... Hancıyı çağırmış:

-Bu gecelik tavuğumu nereye koyayım? diye sormuş.

-Koyunların ağılına koy, demişler.

-Ya koyunlarınız tavuğu yerlerse?

-Koyunlarımız onu yemezler, birşeycik yapmazlar.

Yolcu geceleyin kalkmış, ağıla inmiş ve tavuğu almış. Sabah olunca giyinip kuşanmış ve:

-Tavuğumu getirin, demiş. Artık gidiyorum.

Tavuğu aramışlar, fakat koydunsa bul.. Yolcu tutturmuş:

-Kaybolan tavuğuma karşılık iyi bir kuzu isterim, demiş. Adama kuzuyu vermişler.

Yolcu çıkıp gitmiş. Sabahtan akşama kadar dolaştıktan sonra geceleyin bir hana varmış ve sormuş:

-Kuzumu bu gecelik nereye koyayım?

-İneklerin ahırına bağla! demişler.

-Ya ineklerinizi kuzumu yerlerse?

-Birşey yapmazlar, iyi hayvancıklardır onlar...

Gece yarısı yolcu kuzusunu almış ve ertesi sabah:

-Kuzumu getirin! demiş. Kuzuyu getirmek için dışarı çıkmışlar; aramışlar taramışlar fakat bulamamışlar. Yolcu:

-Kuzum pek değerli idi, demiş, karşılığına bir inek isterim. İneği vermişler, alıp gitmiş.

O akşam bir hana daha inmiş ve yine sormuş.

-İneğimi bu gece nereye bağlıyayım?

-Atlarımızın yanına bırak! demişler.

-Amma, ya atlarınız ineğimi yerse! diye sormuş.

-Yemezler, merak etme! demişler.

Sabah olunca:

-İneğimi getirin, gideceğim, demiş. Fakat ineği orada bulamamışlar.

-İneğimin değeri iyi bir attır, deyince, kendisine iyi, güzel bir at vermişler.

Adam köye gitmiş; bir koşum takımı ve kızak satın almış ve atı kızağa koş-

muş ve yola çıkmış. Yolda bir tilki ile karşılaşmış.

Tilki:

-Ne olursun arkadaş, demiş, beni de kızağına al...

Adam, tilkiye:

-Gel bakalım, demiş ve beraberce yollarına devam etmişler. Biraz gittikten sonra karşılarına bir köpek çıkmış.

-Arkadaş, demiş, beni de kızağına alsana...

Adam karşılık vermiş:

-Görüyorsun ki iki kişiyiz, başka yerimiz yok!

Fakat köpek çok yalvarmış:

-Ne olursunuz, beni de alın..hadi canım..

Bunun üzerine köpeği de kızağa almış, tekrar yola koyulmuşlar. Az sonra bir ayıya rastlamışlar. Ayı:

-Yeğen, demiş, kızağa beni de almaz mısın?

-Seni de mi. Görüyorsun ki tam üç kişiyiz!

Fakat ayı yalvarıp yakarmağa başlamış:

-Oh, ne olursun, beni de al..

Adam dayanamamış:

-Hadi bakalım, sen de bizimle gel, demiş...

Onu da almışlar. Bir süre gittikten sonra kızağın oku çat diye kırılmış.

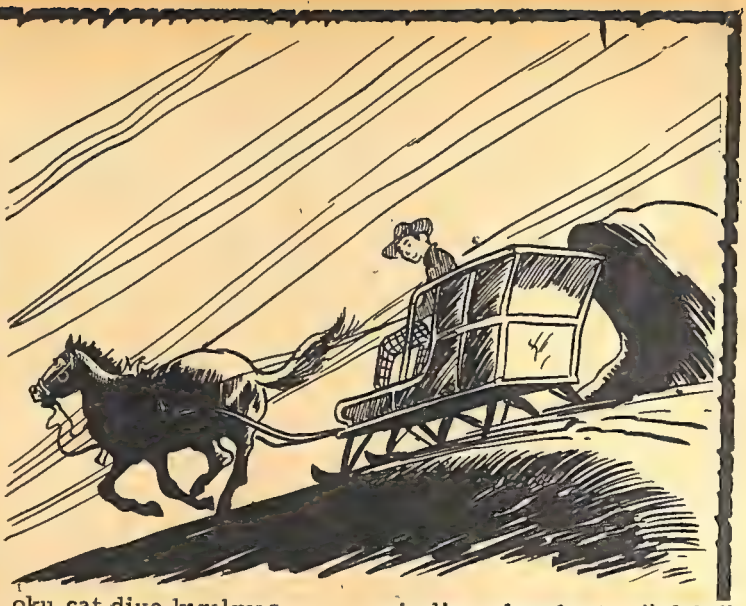

Bunun üzerine yeni bir ok bulmak üzere adam gitmiş. O gide dursun beride-ki üç hayvan , kızağın atını parça parça edip etini, yemişler. Sonra derisini toprakla doldurmuşlar ve kaçmışlar. Adam geri dönmüş. Oku yerine takmış... Kızağa binmiş ve dizginleri eline alarak ata " deh " demiş. Fakat at yerinden kımıldamamış. Kırbacını kaldırıp ata indirince içi toprak dolu hayvan yere yıkılıvermiş. Olup biteni anlıyan yolcu, ne yapacağını şaşırmış. Ve o zaman yaptığı fenalıkların cezası olarak elinde birşey kalmadığını anlamış.

Bir Prensesin serüvenleri...

Bir zamanlar fakir bir doğramacı ustası ve bunun da iki oğlu varmış. Ali isminde olan çocuğu fena ve kötü huylu bir genç, Mehmet adını taşıyan da uysal, iyi kalpli bir çocukmuş. Fakat dünyada bu adama benzer birçok babalar vardır ki, bir çocuğu ötekine üstün tutarlar. Genç Ali de babasının sevgisini Mehmetten fazla kazanabilmiş.

O sene köyde büyük bir kıtlık olduğundan, doğramacının işleri altüst olmuştu. Birçok yerden alacağı olduğu halde kimse ona birşey vermiyormuş... Adam düşünmüş, taşınmış nihayet: "müşteri sana gelmezse, sen onun ayağına git!" diyerek ertesi sabah parasını toplamak için yola çıkmış. Fakat ne yazık ki, şehir efendilerinin borç ödemek hiç hoşlarına giden birşey olmadığı için, zavallı adam boş elle köyüne dönmüş. Yorgun argın bir kahvenin önüne oturarak düşünceye dalmış. Bu kadar, ümitsiz ve sıkıntılı bir halde iken ne ahbap ve dostla beraber oturarak gevezelik etmek, ve ne de karısının asık yüzünü görmek istemediği için, buracıkta kahvenin kapısı önünde oturmağa karar vermiş. Böyle dalgın bir halde düşünürken kahvenin içinden kulağına, iki yabancı ses gelmiş. Bunların uzaktan gelen iki zengin olduğunu anlamıştı. Biri hükümet merkezinden geliyordu bunların. Diğerine, son günlerde ağızdan ağıza dolaşan bir haberi söylüyordu: "Sultanın güzel kızı prenses bir haydut tarafından kaçırılmış, bir zindanda hapis tutuluyormuş. Ve eğer onu oradan kurtaracak birisi çıkmazsa, zavallı güzel prensesin ömrü oldukça hapisten kurtulması mümkün değilmiş. Prensesi kurtarmağa gidene üç soru soruluyormuş. Bu üç işi de doğru yapana ancak prenses kısmet olacakmış. Hem prensesin kendisi ve hem bütün malı ve mülkü, ile koca bir ülke o zaman bu kurtarıcının olacak, bu adam ülkenin sultanı olacakmış.

Doğramacı bu sözlere önce kulak kabarttı, sonra da onları cankulağı ile dinledi ve dedi ki:

"Na! İşte şimdi akıllı oğlum Alinin yapabileceği bir iş çıktı. Her halde o sorulan bu sorulara doğru cevap verir ve prensesi kurtararak onunla evlenmeği başarır."

Doğramacı hemen evine döndü. Artık o borçlarını unutmuş, karısına hararetli hararetli bu yeni haberi anlatıyordu. Ertesi sabah Ali bu uzun yolculuk için hazırlık yaptı. Babası ona bir at hediye etmişti, hepsine veda etti. Annesini babasını Mehmet ile beraber, yakında, altın tekerlekli 6 atın çektiği bir araba ile gelip alacağını vadetti. Ali o kadar neşeli, bu işi başarıyla sonuçlandıracağından o kadar emin, hatta öyle küstah bir tavır almıştı ki, sanki o artık küçük bir kral idi. Atının önüne çıkan herşeyi çiğneyip geçiyordu. Ağaçların üzerine konmuş olan kuşları, hayata neşe veren bu küçük hayvancıkları kırbaçlıyordu. Önüne çıkan her hayvana eziyet ediyordu. Yolun üzerinde bir karınca kümesine rast geldi. Atını hayvancıkların üzerine yürüttü ve hepsini darmadağın etti. Canları yanan karıncalar, hayvanın bacaklarına tırmanmağa onu ve Aliyi ısırmağa başladılar. Ali bunları öldürdü ve üzerlerinden geçti gitti.

Yoluna devam ederken suyu berrak, küçük ve mavi bir gölün kenarına geldi. Burada sakin suyun üzerinde 12 ördek yüzüyordu. Ali bunları yakaladı ve 11 tanesini öldürdü. Fakat 12

ncisi elinden kurtuldu, kaçtı. Yine yoluna devam ederken bir arı koca mana rast geldi. Karıncalara ne yaptıysa, arılara da aynını yaptı. Alinin bütün zevki bu zavallı masum hayvanlardan yararlanmak değil, onlara keyfi için eziyet etmek ve hepsini yok etmekti.

Akşam kananlığında Ali prensesin bulunduğu saraya vardı. Hızlı hızlı kapısını çalmağa başladı. Her taraf büyük bir sessizlik içinde idi. Ali daha şiddetle kapıya vurdu. Nihayet küçük bir pencereden ihtiyar bir ninenin beyaz saçlı başı göründü. Ali yüksek sesle ona: "Hadi bakalım, kapıyı aç. Ben prensesi kurtarmağa geldim. Çabuk kapıyı açsana!" dedi. İhtiyar kadın: "Acele işe şeytan karışır oğlum yarın da Allahın bir günüdür. Seni yarın saat 9 da beklerim." dedi. Ertesi sabah Ali saraya geldiği zaman ihtiyar nine kapının önünde oturmuş elinde bir kese kağıdı keten tohumu bunları çayırın üzerine serpiyordu. Aliye dönerek: "Oğlum! dedi Bunları çayırdan toplayacaksın bir saat sonra ben geleceğim, bu iş bitmiş olsun!." Fakat Ali hayretle kadının yüzüne baktı ve kendi kendine " bu iş ne münasebetsiz, ne manasız bir iş... Bir düzüye eğilip kalkmağa değer bir ödev değil ki bu" dedi ve keten tohumlarını olduğu gibi bırakarak gezinmeğe gitti. İhtiyar nine bir saat sonra oraya döndüğü zaman kese kağıdını bomboş ve keten tohumlarını yerde buldu. Yazık, bu iyi bir işaret değil!" dedi. Bunun üzerine cebinden 12 altın anahtar çıkararak birer birer gölün içersine attı. Aliye dönerek "Hadi bu anahtarları suyun içersinden çıkar, bir saat sonra geleceğim, hepsi dışarıya çıkarılmış olsunlar" dedi.

Ali yine gülmeğe başladı Bu da ne acayip bir iş di!.. Yine biraz önceki gibi gezmeğe gitti ve ona söylenilen işi yapmadı. İhtiyar kadın tekrar oraya döndüğü zaman bu vazifeyi de yapmamış görünce iki defa "bu iyi işaret değil, iyi bir iş değil" diye tekrarladı ve Aliyi kolundan tutarak sarayın merdivenlerinden yukarı çıkardı. Ve büyük bir salona götürdü.

Orada üç kadın oturuyordu. Üçünün de yüzleri ve vücutları örtüler içersine sarılmıştı: "Hadi, bunlardan birini seç oğlum, fakat dikkat et, yanlışını seçme! dedi. Ben bir saat sonra geleceğim!"

İhtiyar nine oraya döndüğü zaman Ali hala ne yapacağını bilmiyordu. Acaba hangisini seçmeli idi. Bu üç kadının arasında hangisi prensesdi. Yine aynı kaygusuzlukla elini uzattı ve sağdakini göstererek:

"İşte dedi, bunu istiyorum!"

Üçü de örtülerini açtılar. Ortadaki, genç güzel prensesdi. Yanında oturanlar da iki korkunç cadı kadın idi. Sağdaki hemen Aliyi yakalayarak pencereden aşağıya uçuruma fırlattı!..

Ali prensesi kurtarmaga gidelidenberi hemen bir sene geçmişti. Hala anasının babasının yanına dönmemişti. Babası Ah! ediyordu. Keşke diyordu, onun yerine Mehmedi gönderseydim, belki ona bu kadar yanmayacak, ağlamıyacaktım... Mehmet hemen yerinden ayağa fırladı, babasının yanına koştu: "Baba, dedi beni de gönder, bir defa ben de bu tecrübeyi yapayım!" Fakat babası bir türlü buna razı olmadı. Çünkü o kadar kurnaz olan Alinin başaramadığı bir işi uysal ve beceriksiz görünen Mehmet nasıl başarırdı. Babası ona bu uzun yolculuk için bir at bile vermedi. Zavallı Mehmet kardeşinin hayvanla bir gün de gittiği yolları o yaya olarak ancak üç günde gidebildi. Fakat Mehmet hiçbir şeyden korkmazdı. Geceleri çayırlarda yeşil otlar renkli çi-

çekler arasında yatıyordu. Ormandaki kuşlar ondan ürkmiyor, kaçmıyorlardı. Hepsi onun için ötüyorlar, ve rahat bir uykuya dalması için sanki ninni söylüyorlardı. Yolun üzerinde karınca kümelerine rast geldiği zaman onların yeni yuva yaptıklarını görünce, hayvancıkları ürkütmemiş, bilakis onlara yardım etmişti. Üzerine üşüşen karıncalar onu ısırsalar bile öldürmiyordu. Gölün kenarına geldiği zaman ördekleri sahile çağırdı. onlara ekmek kırıntıları attı.

Yoluna devam ederken, rast geldiği arı kovanının yanına yollarda topladığı çiçekleri bıraktı. Arılar çiçeklerin etrafını sararak, ondan bal topladılar. Mehmet böylece güzel bir neşe içinde prensesin sarayına vardı. Yavaşça kapıyı çaldı. Pencerecikten yine ihtiyar ninenin ak saçlı başı göründü. Mehmet: "İhtiyar nine, eğer güzel prenses kurtarmak için gücüm yeterse bir defa da ben bunu deneyeyim. Bunun için buralara kadar geldim" dedi. İhtiyar kadın: "Dene oğlum, dedi. Fakat yapılacak bu üç denemede de başaramazsan senin hayatına mal olur!." dedi. Mehmet: "Peki nine, dedi. Söyle bakalım, ne yapayım?". İhtiyar kadın önce katen tohumlarını çayıra serperek bunları bir saat içinde toplamasını istedi. Mehmet hemen işe başladı, o tenbel değildi. Eğilmeğe de hiç üşenmezdi. Fakat 3 çeyrek saat geçtiği halde kese kağıdının yarısı bile henüz dolmamıştı. Fakat birdenbire etrafına bakınca hayretler içinde kaldı: Her taraf, küçük siyah karıncalarla dolmuştu. Bu hayvancıklar biraz sonra bütün tohumları yerden toplayabilmişlerdi. İhtiyar kadın geldiği zaman yerde bir keten tohumu kalmamıştı. "Çok iyi, çok iyi oğlum" ededi.

Ve ikinci denemeyi yaptı: 12 anahtarı göle attı. Bir saate kadar geleceğini ve bu anahtarları suyun dibinden çıkarmasını söyledi... Fakat Mehmet bir tek anahtarı bile suların derinliğinden çıkaramamıştı. Ne kadar derinlere dalsa dibine kadar gidemiyordu. Ümitsiz ve mahzun gölün kenarına oturmuş, düşünüyordu. Birdenbire süyün üzerinde 12 ördek gördü. Bunlara o dün

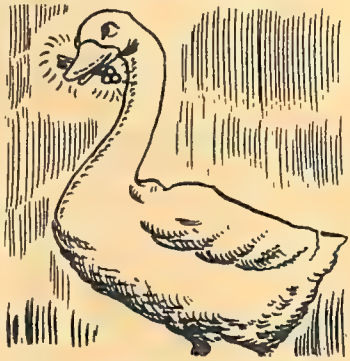

yem vermişti. Hepsinin gagalarında birer altın anahtar vardı. Ağızlarındaki anahtarları hepsi birer birer çayıra fırlattılar.

Bir saat sonra ihtiyar nine geldi. Mehmede verdiği iki görevi de o, hakkı ile başarmıştı. Kadın onu kolundan tuttu, üçüncü denemeden de geçirmek için yukarıya çıktılar. Mehmet, odada oturan ve örtüler içerisinde saklı olan üç kişiye hayretle baktı. Burada ona kim yardım edecekti?. İhtiyar kadın bunlardan birisini beğenmesini ve seçmesini söyledi. Acaba hangisini seçmeliydi. Birdenbire açık pencereden yüzlerce arının içeriye daldıklarını gördü. Salonun duvarlarında uçuşuyorlar ve burada oturan üç kişinin etrafında dönüyorlardı. Fakat sağ ve sol taraftan yavaş yavaş uzaklaşmağa ve ortada oturanın ağzı etrafında uçuşmağa başladılar.

Çünkü cadı kadınların pis ve murdar kokularından kaçıyorlar, prensesin bal kokulu güzel ve temiz ağzının yanına, kendilerinin bir zaman yaptıkları güzel bal kokusuna koşuyorlardı: İhtiyar nine Mehmede, bunların hangisini istediğini sorunca Mehmet, hiç düşünmeden ortadakini gösterdi.

İki tarafaftaki cadılar bir anda pencereden dışarıya fırlayıp kaçtılar! Ortadaki, başındaki örtüyü açınca altından fevkalâde güzel başı meydana çıktı. Prenses artık kurtulmuştu. Böyle çalışkan, merd, ve güzel bir nişanlısı olduğuna memnun son derece büyük bir sevinç içersinde elini Mehmede uzattı ve teşekkür etti.

Mehmet, nişanlısının babasına hemen haber gönderdi. Kendi anasını babasını almak için de yaldızlı 6 atın çektiği muhteşem araba içinde yola koyuldu... Hepsi, kendisinin ve nişanlısının ana babası, bu sarayda bir süre sonra buluştular. Ve gayet rahat ve mutlu bir hayat geçirdiler. İşte Mehmedin en ufak ve önemsiz gibi görünen işleri bile sabırla, sebatla yapması, verilen görevi tanıması... aynı zamanda iyi huyu onu yüksek bir hayata eriştirmiş, ve güzel prensese beklediği mutluluğu vermişti.

KOCA KULAK TAVŞAN

SEVGİLİ DOSTUMUZ AKLINI MI KAÇIRDI. BU HAVUÇLARIN BİZ TAVŞANLARIN EN SEVDİĞİ ŞEY OLDUĞUNU BİLMİYOR MU?
HIH! GALİBA DÜZİNESİNİ BİRDEN ÇEKİYORUM!
OOF!
HI!.. NE!... NE.. NASIL? RÜ.. RÜYA MI GÖRÜYORUM!
OH!. NE HAVUÇ! BİR TANESİ BİR DÜZİNENİN YERİNİ TUTAR!
HAH! İŞTE ONU ELE GEÇİRDİK!
BIRAK ONU!
AYY!. TUZAĞA DÜŞTÜM!
ÇEKİP GİTMENİN ZAMANI! HİÇ ALDIRMAMALIYIM!
BU SEFER KAÇAMAZSIN HIRSIZ TAVŞAN!
PUFF!.. PUF! KOCA ŞEY HIZIMDA KESİYOR!
BU SEFER SUÇ ÜSTÜ YAKALANDIN. EŞKİYA!
OH!. ÇARESİ YOK. BUNU HEMEN YİYEYİM. DESEM YİYEMEM. DAHA FAZLA GİDEMEM DE...

TEHLİKELİ ORMAN TEDBİRLİ GEZİN.
SIK TEHLİKELİ ORMAN! PUFF! PUF! TEK ŞANSIM BURASI!
VAY! ŞERİF, SIK ORMANA DALIYOR!
PUF! BIRAK ONU DİYORUM.
HAVLUÇ TAŞIYAN BİR TAVŞANI KOVALAMAKTAN ÇOK DAHA ÖNEMLİ İŞLERİM VAR!
PEKİ, BEN PEŞİNİ BIRAKMIYACAĞIM!
O SIRADA TEHLİKELİ ORMANDA
ÜÇ AYININ EVİNDE...
NE EV.. NE EV.. ÇORBA YAPMIYA BİR ŞEY YOK!
OH! SEN DE HEP ŞİKAYET EDERSİN!
KÜÇÜK SARI SAÇLI ÇOCUĞU NASIL KORKUTTUĞUNU HALÂ HATIRLIYORUM!
BİZİM ÇORBAMIZI İÇMİŞTİ ÖYLE Mİ?
Z-Z-
TABİİ YAPTI. EVİMİZDE BİR KONUKTU!
KONUKMUŞ MONUKMUŞ! BİZE ÇORBA YAPACAK BİR ŞEY GETİRMEDİ HALÂ!
BIRAK ŞİMDİ. DIŞARI ÇIK VE BİR ŞEY GETİR. SEVGİLİ BEBEĞİMİZİ DE UYANDIR!
BE-BEK
UH!.. UH! BİRİ Mİ ÇAĞIRIYOR?
ÖYLE YA · BİRLİKTE AVA GİTMELİYİZ EVLÂT

TRA-LAAM! TRA-LAAM HOP! GEZİNİRİZ ORMANDA... ÇORBA-YA BİR ŞEY ARARIZ BU ANDA.

ŞİŞT. BAKIN! GÖZLERİM Mİ BENİ YANILTIYOR, YOKSA BU BİR HAVUÇ MU?
BİR HAVUÇ HEM DE YÜRÜYOR!

OH! YAKALADIM!.. ALDIM ONU!
BIRAKMA EVLAT!
HEY NE OLUYOR!

DİNLEYİN KOCAOĞLANLAR! O BENİM HAVUCUM.
VAY VAY! BİR TAVŞAN!
HAVUCU VERMEK İSTEMİYOR!

ÇORBAMIZ İÇİN ONA İHTİYACIMIZ VAR.
TAVŞANIN ÜZERİNDE TEPİNMEK ÇOK HOŞ. ÖYLE YUMUŞAK Kİ!
OF! DURUN. ONU ALABİLİRSİNİZ!

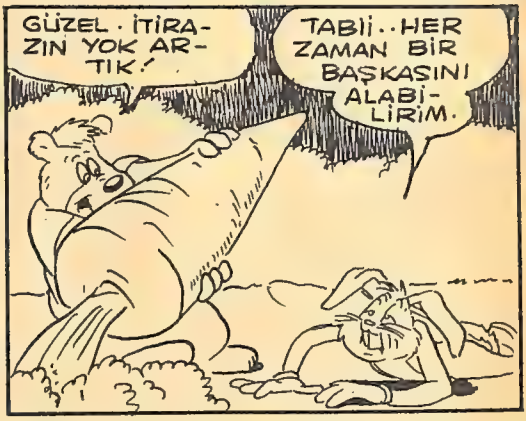
GÜZEL. İTİRAZIN YOK ARTIK!
TABİİ.. HER ZAMAN BİR BAŞKASINI ALABİLİRİM.

YAA!. DEMEK BUNUN GİBİ DAHA ÇOK HAVUÇ VAR. NERDE!
OH, HAYIR ONU SİZ AYILARA SÖYLİYEMEM!

YA! SÖYLİYEMEZMİŞ. BİZ ONU SÖYLETMESİNİ BİLİRİZ!
SIMSIKI TUTTUM BABA!

ONA İŞKENCE YAPACAĞIZ. ÖZEL İŞKENCEMİ!
YOK HAYIR! BUNU YAPAMAZSINIZ!

İŞKENCE..
BENİ KONUŞTURAMAZSIN SÖYLİYEMEM!
BUNUN TADINA BAKTIKTAN SONRA, BAŞKA TÜRLÜ ÖTER!

BU EV MAKİNESİNDE ÇEKMİŞ OLDUĞUM 57 MAKARA FİLMİ GÖSTERMEK İSTİYORDUM.
ÇIT!

BU BİZİM BEBEK. HENÜZ ÜÇ HAFTALIKKEN GÖRÜLÜYOR.. HEH. KAMERAYI İYİ AYARLAMAMIŞIM...

BU DA BİZİM OĞLANIN YÜRÜMEYE YENİ BAŞLAMIŞ HALİ... BREH! BREH! BREH!

BEN BU KOCA HAVUÇTAN GÜZEL BİR ÇORBA YAPINCAYA KADAR NİÇİN BEKLEMİYORSUNUZ?

O SIRADA, KOCA KULAĞIN PEŞİNDEKİ TAKİBE DEVAM EDİYORDU...
OHO!. BURDA ARKADAŞLARIYLA BULUŞMUŞ OLMALI!

FAKAT KOCA KULAĞA YAPILAN İŞKENCEYE GELELİM!
KAMERAYI BİRAZ SALLADIĞIMDAN BÖYLE OLDU. FAKAT PEH! PEH!..
AMAN!

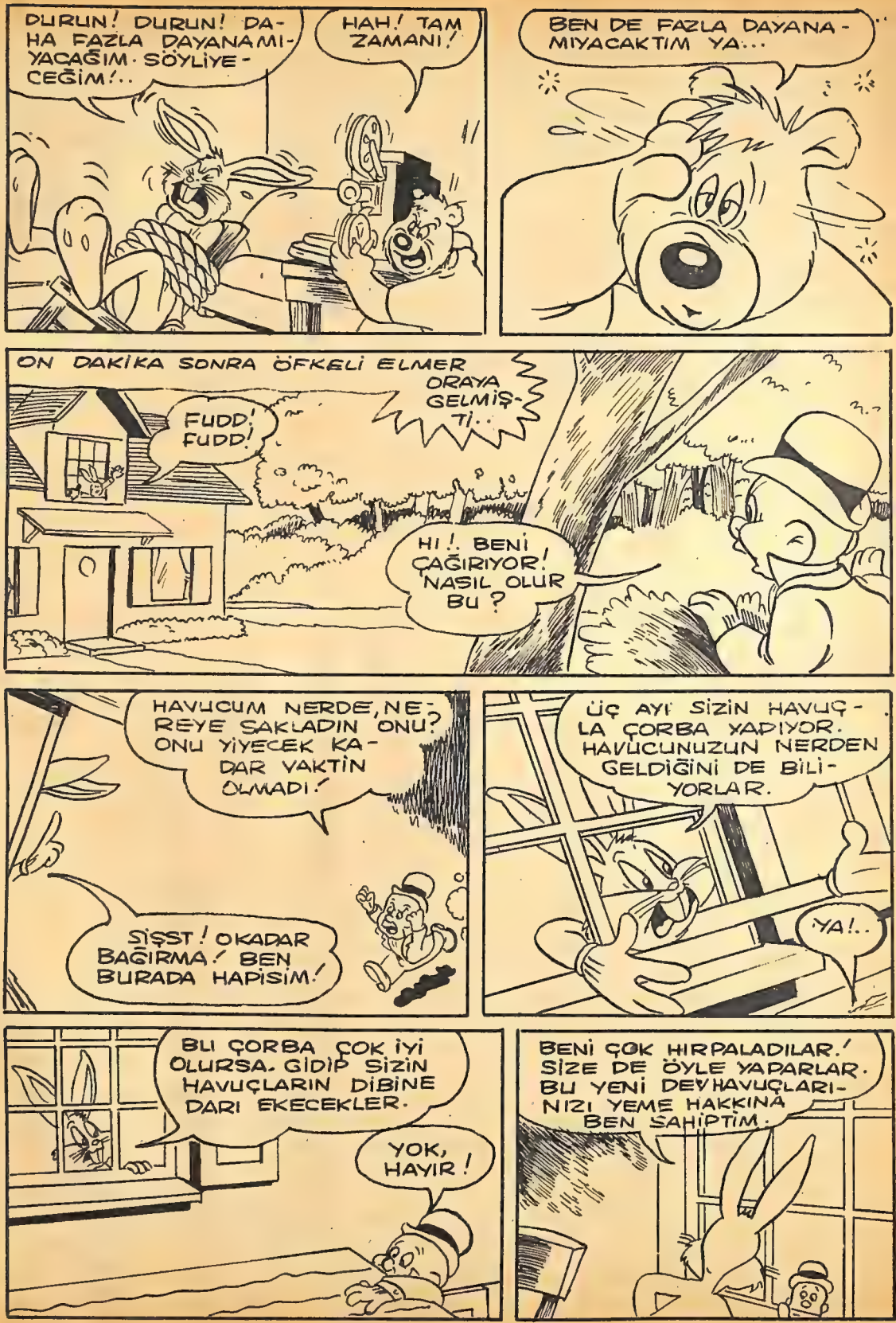
DURUN! DURUN! DAHA FAZLA DAYANAMIYACAĞIM. SÖYLİYECEĞİM!..
HAH! TAM ZAMANI!
BEN DE FAZLA DAYANAMIYACAKTIM YA...
ON DAKİKA SONRA ÖFKELİ ELMER ORAYA GELMİŞTİ..
FUDD! FUDD!
HI!. BENİ ÇAĞIRIYOR! NASIL OLUR BU?
HAVUCUM NERDE, NEREYE SAKLADIN ONU? ONU YİYECEK KADAR VAKTİN OLMADI!
ŞİŞST! O KADAR BAĞIRMA! BEN BURADA HAPİSİM!
ÜÇ AYI SİZİN HAVUÇLA ÇORBA YAPIYOR. HAVUCUNUZUN NERDEN GELDİĞİNİ DE BİLİYORLAR.
YA!..
BU ÇORBA ÇOK İYİ OLURSA. GİDİP SİZİN HAVUÇLARIN DİBİNE DARI EKECEKLER.
YOK, HAYIR!
BENİ ÇOK HIRPALADILAR! SİZE DE ÖYLE YAPARLAR. BU YENİ DEV HAVUÇLARINIZI YEME HAKKINA BEN SAHİPTİM.

TEK ŞANSIMIZ ÇORBAYI BOZMAK. AYILAR TADINA BAKMADAN ONU BERBAT ETMELİYİZ.
FA... FAKAT!

BEN ÜÇ AYI İLE BAŞA ÇIKMAK İÇİN GİREMEM ORAYA!
ŞİŞT! KOLAYI VAR! BU AYILARIN KÜÇÜK SARIŞIN KIZLARA KARŞI KALPLERİ YUMUŞAKTIR.

EVE KOŞARSAN... VE FSSS.. FSSS... VE GERİ DÖNERSEN FISSS... FS...
AH! YAPABİLİR MİYİM?

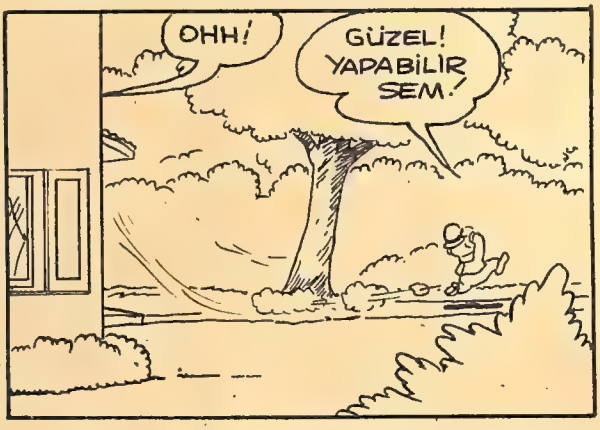
OHH!
GÜZEL! YAPABİLİRSEM!

DAKİKALAR SONRA...
ÖF! BU KILIK DEĞİŞTİRMEDE NEYMİŞ...
ÇOK GÜZEL. ÇOK!..

UNUTMAYIN! ŞİMDİ İÇERİ GİRİNCE BANA HABER VERİN! YARDIM EDECEĞİM.
ONA HABER VERMEK!.. NASIL OLACAK BU?

BİR APTAL TAVŞANIN SÖZÜNE UYUP BAŞIMA NE İŞLER AÇIYORUM!

TAK TAK!
AYILAR!

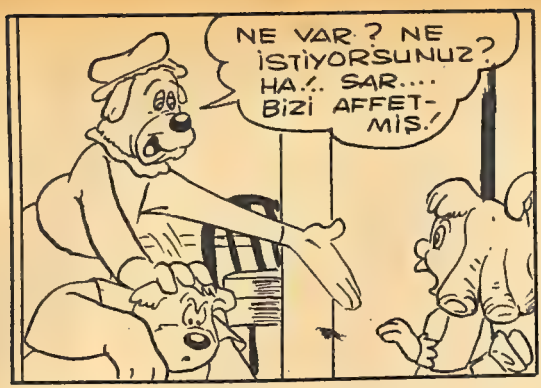
NE VAR? NE İSTİYORSUNUZ? HA.!. SAR.... BİZİ AFFET-MİŞ.!

OH! DUR, O KÜÇÜK... SARIŞIN KIZ... GERİ DÖN-MÜŞ.!
SARI KIZ.!
O.. OHH! BİLİYORUM BİLİYORUM.

BU KÜÇÜK HANIM, NE ZA-MAN NEFİS BİR YEMEK OLSA ÇIKAGELİYOR!

AAA!. HALÂ HAZIR DEĞİL Mİ ?..
OH, ZİYANI YOK! BEN YUKARI ÇIKARAK ÇOK HOŞLANDIĞIM ÜÇ YA-TAĞI DÜZELTEYİM!

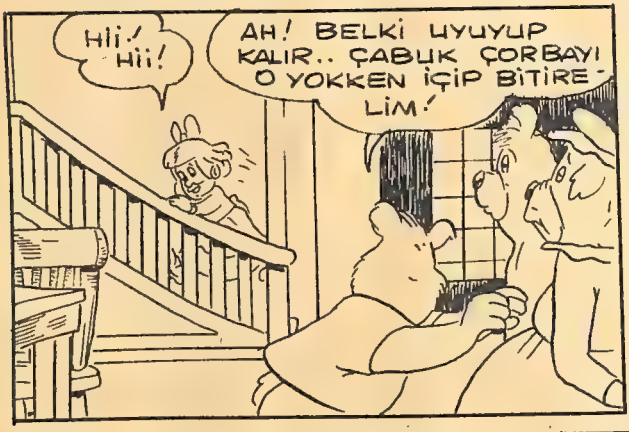
Hii! Hii!
AH! BELKİ UYUYUP KALIR.. ÇABUK ÇORBAYI O YOKKEN İÇİP BİTİRE-LİM!

TAVŞAN NER-DESİN?
PISST BURA-DAYIM!

İŞTE.. AH SEN BAŞI-MA NELER AÇTIN!
OH! NE HOŞ! ÇOK SEVİMLİ BİR KIZ OLMUŞSUN!

BANA SEVİMLİ KIZ-CAĞIZ DEME! YAR-DIMA HAZIR OL!
DOĞRU AYILA-RI MUTFAKTAN UZAKLAŞTIR SONRA..

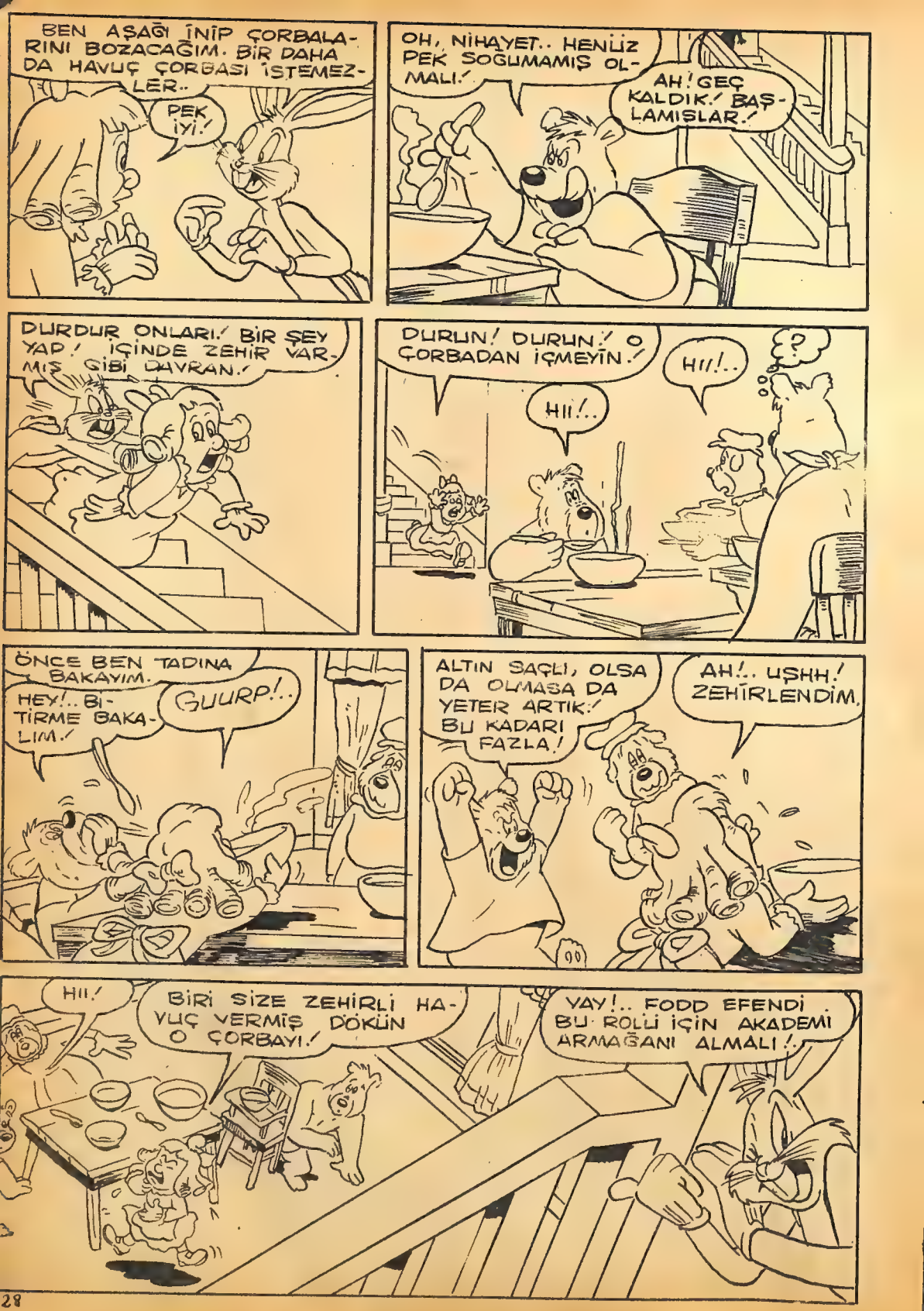
BEN AŞAĞI İNİP ÇORBALARINI BOZACAĞIM. BİR DAHA DA HAVUÇ ÇORBASI İSTEMEZLER..
PEK İYİ!
OH, NİHAYET.. HENÜZ PEK SOĞUMAMIŞ OLMALI.
AH! GEÇ KALDIK! BAŞLAMIŞLAR!
DURDUR ONLARI! BİR ŞEY YAP! İÇİNDE ZEHİR VARMIŞ GİBİ DAVRAN!
DURUN! DURUN! O ÇORBADAN İÇMEYİN!
HII!..
HII!..
?
ÖNCE BEN TADINA BAKAYIM.
HEY!.. BİTİRME BAKALIM!
GUURP!..
ALTIN SAÇLI, OLSA DA OLMASA DA YETER ARTIK! BU KADARI FAZLA!
AH!.. UŞHH! ZEHİRLENDİM.
HII!
BİRİ SİZE ZEHİRLİ HAVUÇ VERMİŞ DÖKÜN O ÇORBAYI!
YAY!.. FODD EFENDİ BU ROLLİ İÇİN AKADEMİ ARMAĞANI ALMALI!..

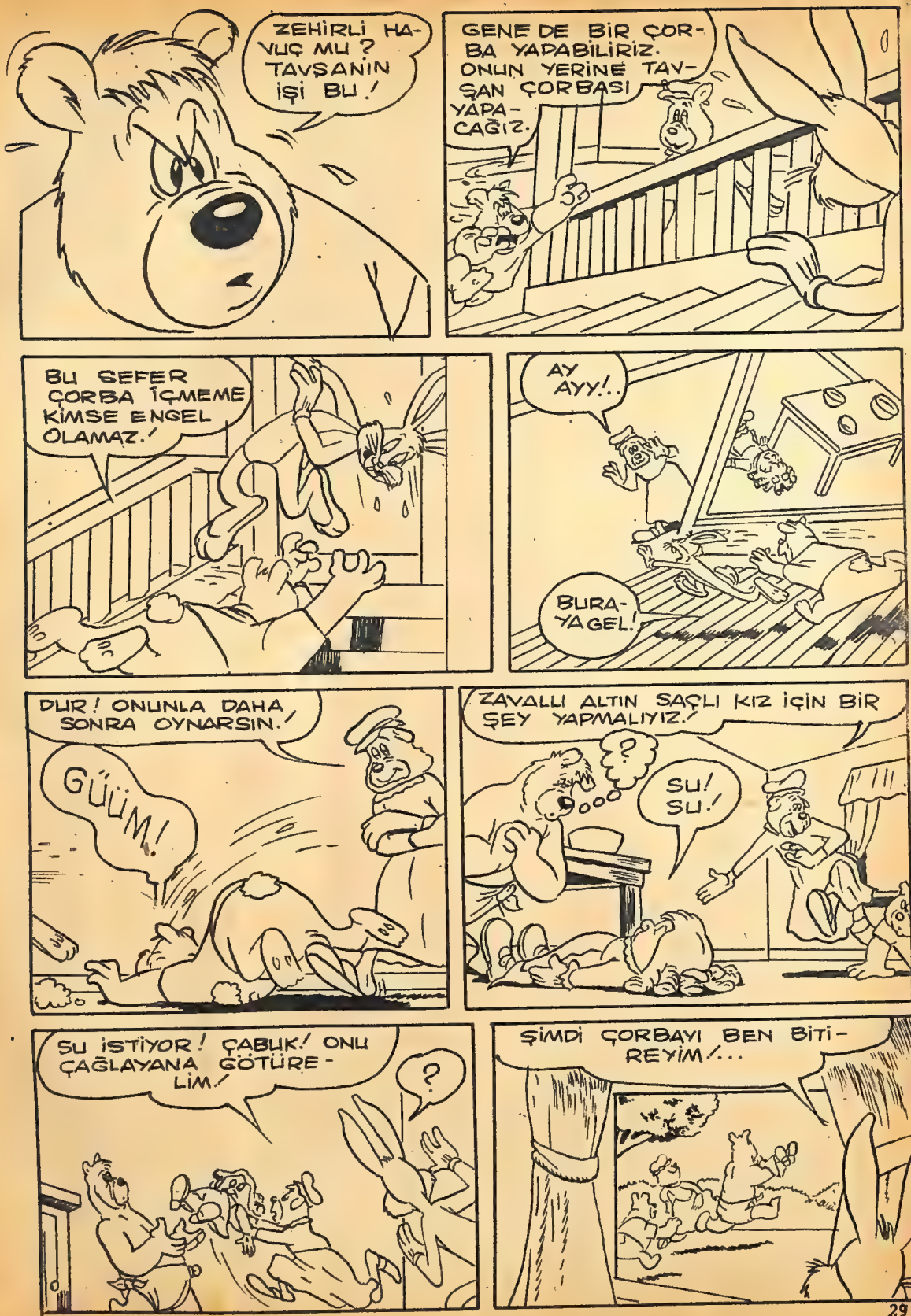
ZEHİRLİ HAVUÇ MU? TAVŞANIN İŞİ BU!
GENE DE BİR ÇORBA YAPABİLİRİZ. ONUN YERİNE TAVŞAN ÇORBASI YAPACAĞIZ.
BU SEFER ÇORBA İÇMEME KİMSE ENGEL OLAMAZ!
AY AYY!..
BURAYA GEL!
DUR! ONUNLA DAHA SONRA OYNARSIN.!
GÜÜM!
ZAVALLI ALTIN SAÇLI KIZ İÇİN BİR ŞEY YAPMALIYIZ.!
?
SU! SU.!
SU İSTİYOR! ÇABUK! ONU ÇAĞLAYANA GÖTÜRELİM.!
?
ŞİMDİ ÇORBAYI BEN BİTİREYİM.!...

ŞURP!.. ŞURP! ŞAP! IMH!..ŞAPIR! AYILAR BİR BİL-SELER! HAVUÇLARIN TATLILIĞINI!
O SIRADA ÇAĞLAYANIN YANINDA...
HIMF!. HIMF! ZAVAL-LI YAVRUCAK! BİZİ AFFETMİYECEK!
ONA SU VER EVLÂT!
ÇIP,ÇUP!
ZAVALLI YAVRU!
LUK! LUK!
HII!.. HEY! ALTIN SAÇLI KIZ GİTTİ!
SEN ALTIN SAÇLI KIZ DEĞİL-SİN!
UHH!
GERÇEKTEN ZEHİR-LENMİŞE DE BEN-ZEMİYOR!
NE ARIYORSUN BURADA? KONUŞ BAKALIM!
KONU ŞACAĞIM!
SİZİN HAVUÇ ÇORBANIZI İÇMEK İSTİYORDUM! ÇOK NEFİSTİ...
SAHİ Mİ?
YİPPİ! HAYDİ ÇOCUK-LAR! DAHA NE BEK-LİYORUZ?
OH!.. ÇOR-BA İÇMEYE GİDİYORUZ!

ONLAR DIŞARDAYKEN HEPSİNİ BİTİREYİM.
YOK! GELDİKLERİ ZAMAN BİR KAÇ KASE BULSUNLAR.
VE İKİ SANİYE SONRA..
OH! ÇOCUKLAR! ÇORBALARI İÇELİM.
BEN, DE.
ŞARP. ŞURP! HAKKI VARMIŞ.. ÇOK NEFİŞ.
DAHA!.. DAHA!.
YAZIK Kİ BİTTİ.
MADEMKİ ÇOK İYİ OLDU GENE YAPALIM..
FAKAT... YAPAMAYIZ.
BAŞKA HAVUCUMUZ YOK.
VAH!.. VAH.! KİM HAVUÇ İSTİYOR?
HIH!.. ÇORBA YERİNE SABUN TOZUNUN FARKINA VARINCA O ZAMAN OLACAKLARI GÖRÜN!
NE?!
SABUN TOZU
PAT!.. PAT.! NE OLUYOR? BÜTÜN BU BALONLAR DA NE LAP!.. LUP!..
GÜZEEL! TAM KAÇMANIN ZAMANI.!
HEH! HEH! AH! AMAN DURMA KOŞ.
SON

EĞLENCELİ SAYFA

Bayan Tavuk kiralık eve gitmek istiyor. Ama yolu kaybetmiş. Kiralık eve giden yolu ona siz gösterin bakalım.

GOL OYUNU

Bir masanın kenarına 20 santim ara ile iki kibrit kutusu konur. Oyuncular masanın karşı tarafına geçip kibrit kutularının karşısında dururlar. Her oyuncu sırası geldikçe masanın üstündeki ping - pong topunu üfleyerek iki kibrit kutusunun arasından geçirmeğe çalışır. Oyun altı defa tekrarlanır. En çok gol yapan oyunu kazanır.

NİÇİN AĞLIYORMUŞ ?

Oya'nın küçük kardeşi acı acı ağlıyordu. Annesi mutfaktan kızına seslendi :

— Kardeşin niçin ağlıyor Oya ? Sustursana şunu.

— Fazla çikolata yersen miden bozulur, sana yardım edeyim diyorum, onun için ağlıyor anneciğim.

İYİ ÇOCUK

Bahçıvan, ağacın üzerine çıkmış bir çocuk görünce, koşa koşa geldi. Ağaçtaki çocuğa seslendi :

— Hey Ağacın üzerinde ne yapıyorsun bakayım ?

Ağaçtaki çocuk korku içinde :

— Şey... elmalarınızdan biri yere düşmüştü de onu yerine koyuyorum !...

HOKİ HOK

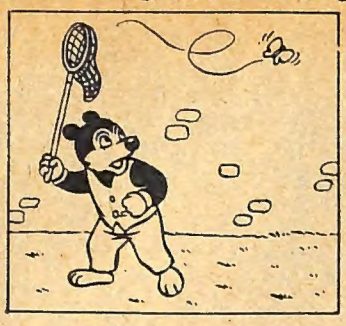

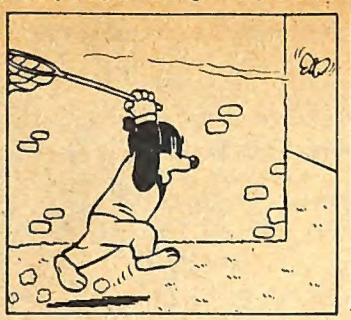

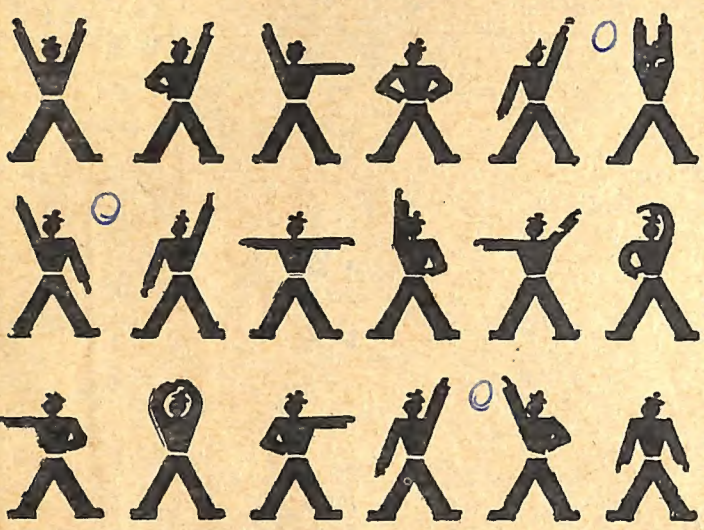

Bu resimlerdeki gemiciler ilk bakışta hep ayrı ayrı hareketler yapıyor gibi görünüyorlar. Halbuki bunların içlerinden üç tanesinin hareketi birbirinin aynıdır. Bu üç gemiciyi bulabilir misiniz?

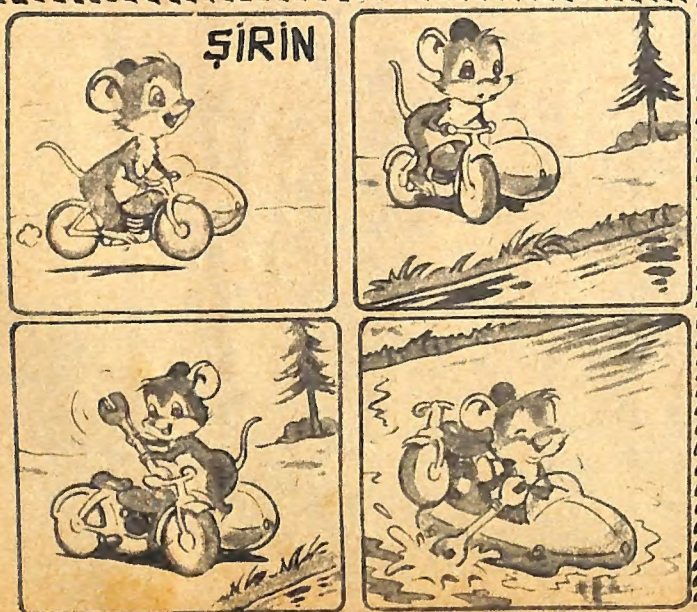

ŞAŞIRTICI BİLMECELER

1 — Dünyanın en kuvvetli adamı kimdir?

2 — Bu cümlelerden hangisi doğrudur?

Yumurtaların akı sarıdır - Yumurtaların akları sarıdır.

3 — Delikli olduğu halde suyu tutan nedir?

4 — Dili olduğu halde konuşamıyan nedir?

5 — Bu adam benim babam. Ama ben onun oğlu değilim. Bilin bakalım onun nesiyim?

CEVAPLAR

1 — Polis. Bir işaretle en büyük kamyonları durdurur.

2 — İkisi de yanlış. Yumurtaların akı renksizdir.

3 — Sünger.

4 — Ayakkabı.

5 — Kızı.

Çocuklar için

MİNİK KARDEŞLERE

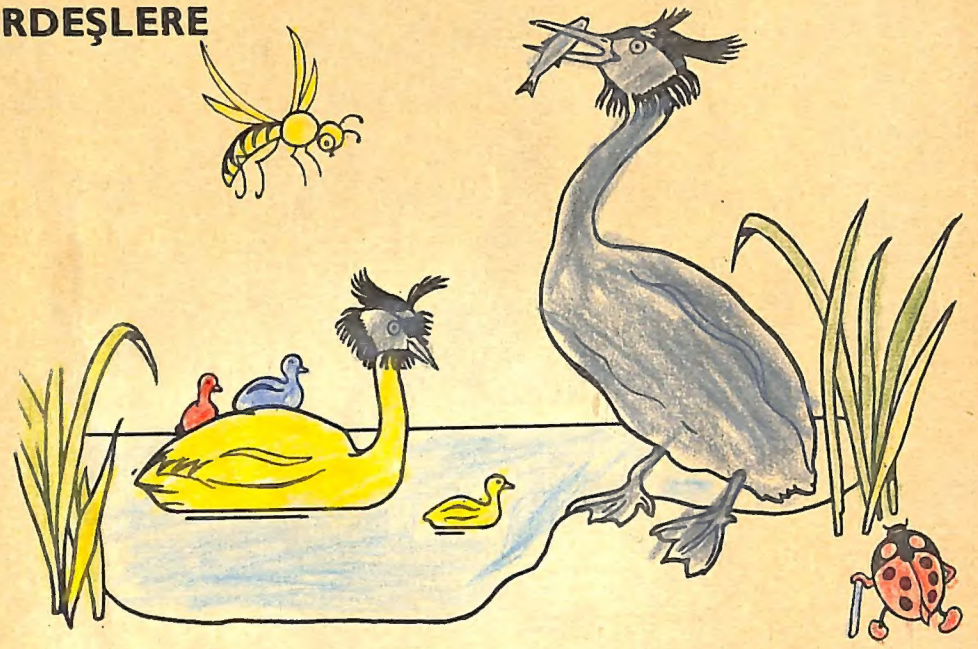

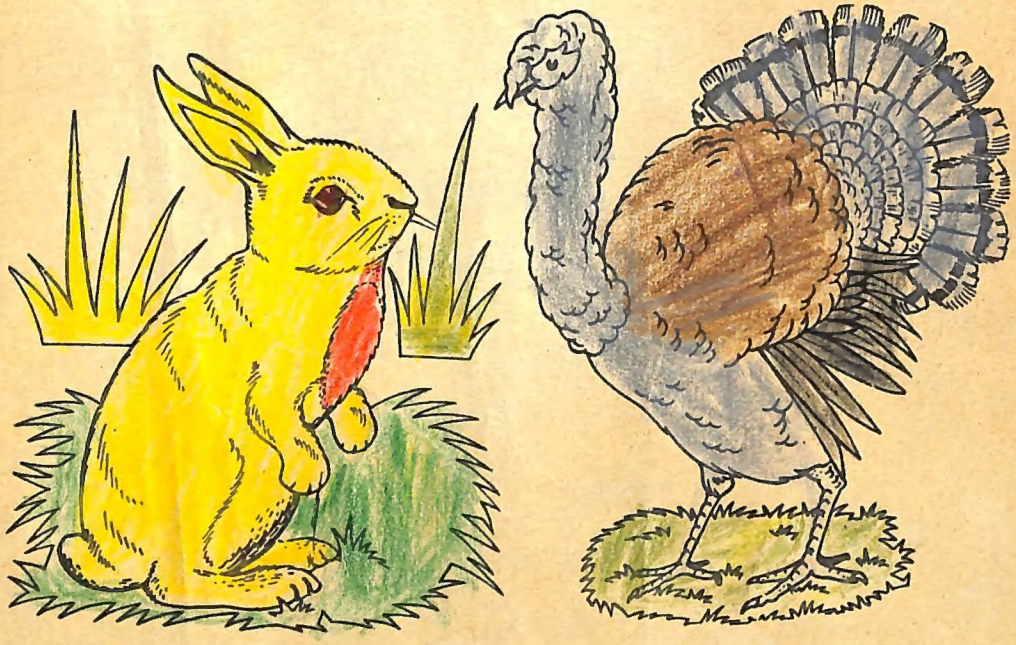

RESİMLERİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ

KÜLTÜR YAYIN 15

DAMLAYA DAMLAYA
GÖL OLUR...

BÜTÜN TASARRUFLARINIZ İÇİN

TÜRK TİCARET BANKASI